

Deel 1 - Hoofdstuk 1

Jockey

Juli 1981

Het zonovergoten landschap, licht glooiend en afwisselend begroeid met naaldbos en stukken paars gekleurde heide, was op deze zomerdag het decor voor veel wandelaars en fietsers. Het warme weer had veel mensen naar de zwembaden gejaagd. Anderen zochten hun verkoeling onder de bomen, waar het nooit helemaal licht werd en waar de stekende zonnestralen door de afhangende takken werden geremd. Voor de heidefeesten, die in volle gang waren, was het ideaal weer. Er was volop activiteit, met oude ambachten, kampioenschappen voor schaapscheerders, sportevenementen, een grote kermis en natuurlijk het klapstuk: de verkiezing en de huldiging van de Heidekoningin. Alle meisjes in het dorp die zichzelf mooi vonden en die hoopten dat ook de jury er zo over zou denken, droomden ervan te worden rondgereden in een koets met getooide paarden ervoor, samen met de burgemeester en enkele industriële kopstukken, die de heideweken aangrepen om met hun bedrijf eens flink aan de weg te timmeren.

Op het zandpad langs de bosrand reed een meisje, een kind nog, stapvoets op een pony. Ze was natuurlijk nog

veel te jong voor de verkiezing tot Heidekoningin, maar zag er schattig genoeg uit om op termijn kans te maken op de hoogste eer. Al was ze nog maar acht jaar, je kon gewoon zien dat ze een mooie vrouw zou worden. Haar gezicht was levendig en maakte een indruk van welwillende eigenwijsheid. Haar grijze ogen observeerden voortdurend alles wat om haar heen te zien was en toetsten dit met de kritische instantie die ergens onder het blonde krullende haar was verstopt. Als zij, zoals nu, ieders aandacht op zich gevestigd wist, dan veranderde haar gezicht in een stralend, engelachtig gelaat. Want zij wilde niets liever dan in het middelpunt van de belangstelling staan. Met de kleine lachrimpeltjes om haar ogen en haar nog volmaakte melkgebit produceerde het kind een onweerstaanbare lach. Ze was in staat om mensen te betoveren. Je zou, bij wijze van spreken, een moord begaan om haar zo schitterend te zien lachen.

Het meisje woonde in een omgeving van luxe en comfort. De grote, vrijstaande villa van haar ouders stond niet ver van de plaats waar zij zich nu bevond, op een groot stuk grond met onberispelijk geschoren gazons, talloze planten en heesters en achterin een hoeveelheid gestapelde rotsblokken waar water vanaf sijpelde. De tuin ging naadloos over in het omringende bos, waar je als kind allerlei opwindende dingen kon doen, zoals in bomen klimmen, eikels en beukennoten zoeken,

spoorzoekertje doen, boompje verwisselen en, sinds kort, ponyrijden. Voor haar achtste verjaardag had ze van haar vader een minipony gekregen. Het was een goedig, maar onooglijk beest, ongeveer zo groot als een flink uit de kluiten gewassen Deense Dog, met een naar verhouding veel te groot hoofd en veel te korte benen (die zij eigenwijs kop en poten noemde). Maar voor het meisje, dat vooral dacht in termen van 'hebben' was het krijgen van het dier het mooiste dat tot dan toe in haar nog zo korte leven was voorgevallen.

Sindsdien reed ze als een kleine, vrouwelijke ridder op de rug van haar pony door het bos, op zoek naar andere kinderen, of desnoods naar grote mensen, die zij ermee de ogen kon uitsteken.

Het was op deze stralende zomerdag, drie dagen na haar achtste verjaardag, dat zij voor het eerst kennis maakte met het verschijnsel 'andere kinderen'. Tot dan toe kende zij alleen maar kinderen uit haar schoolklas, maar die telden niet mee. Verder kende ze een paar jongens en meisjes uit naburige villa's, die veel ouder waren dan zij. Nu echter, doordat zij zich kon laten rijden, was haar bereik zo groot geworden, dat ze opeens in de gaten kreeg...